

FFP august -79

"Vi glemmer aldri Praha..."

Husk demonstrasjonen 21. august!

OM SITUASJONEN I OSLO-ORGANISASJONEN

BEMERKNING

Denne artikkelen er forfatta av en kamerat i DS, men DS/AU støtter hovedlinjene i artikkelen. DS/AU ber kameratene spesielt merke seg det som sies om plan og om at kamerater skifter jobb til intellektuelle yrker. DS har tidligere gjort vedtak om disse sakene.

FORBEHOLD: Dette er avsparket på en diskusjon. Ikke konklusjon. Mange områder og motsigelser tas opp. Mitt grep om virkelig - heten i dette er ufullstendig. Dette gir store muligheter for bomskudd og unødig sammensausing. Dette er i hovedsak en polemikk mot feil som holder på å plaget livet av oss. Den er konsentrert om prioritering og organisering. Taktikken og arbeidsstilen eksternt trenger egen behandling.

UTGANGSPUNKT: Følgende er min oppfatning om situasjonen: At hverken Oslo-ledelsen eller toppledelse har greidd å lede Oslo- organisasjonen effektivt på lang tid. I balansen sentralisme/ sjølstendighet, har sentralismen en uheldig overvekt. (rettere sagt "sentraliseringa") Dette forholdet har lenge hatt krisepreg.

- At Oslo jobber ineffektivt . Mangler realistisk plan. Dette har i seg sjøl gitt mye gærn prioritering.
- At en del av den nåværende prioriteringa hverken stemmer med situasjonen innad, eller utad. Dette gjelder spesielt den faglige jobbinga, men også massearbeidet ellers.
- at vi har en haug andre motsigelser. På for eks. praktiseringa av demokratisk sentralisme. Den internasjonale situasjonen. Den faglige taktikken.

Jeg skal prøve å peke på en del av feilene som jeg mener har ført oss opp i denne myra.

ORGANISASJONSMØNSTRET: Oslo- organisasjonen har aldri hatt effektive organisasjonsledd mellom DS og avdelingene. Sammenligner en med organisasjonen ellers, ser en et enormt misforhold i antall avdelinger pr. overordna organ. Når Oslo-organisasjonen nå får et svært antall UDS, vil det ha fler UDS under seg enn antallet lag mange DS har. Mange av disse UDS vil lede fler folk enn enn et gjennomsnittlig DS.

For å fylle "vakumet" er det både spontant/uformelt og vedtektsmessig etablert et utall "senter", kommisærer, utvalg og fraksjoner. I tillegg overtar sentral ledelse periodevis Oslo-ledelsefunksjoner. De fleste av disse organene har ikke fungert bra over lengre tid. Et gjennomgående trekk ved historien er at de ikke har vært reelt leda av DS.

Mange politiske feil er blanda opp i organisasjonskrisa i Oslo, men jeg mener den skeive proposjonen "offiserer/menige" i den formelle strukturen aleine greier å lage krise. Sammenligninga med hjerne/kroppsvekt hos en dinosaur er nærliggende. Her sikter jeg til Oslo-organisasjonens "offiserer og menige". -Ikke hele partiet og dets ledelse.

ORGANISERINGA OG AVDELINGENE:

Manglende mellomplan betyr ikke mer ledende folk til avdelingene. Tvert om. Spontant oppretta, improviserte, provisoriske eller uformelle organ som har kommet i stedet, er ineffektive og binder mye folk. De fostrer avdelingsstyrene dårlig. Jeg tror denne utviklinga systematisk har svekka og undergravd sjølstendigheten til avdelingene. Her er vi inne i en ond sirkel. Fordi de "regulære" kommandolinjene er svake, må mange typer "oppgaver/kampanjer" jobbes på siden av dem om de overhodet skal gjennomføres. Dette tapper ytterligere ressurser fra avdelingene. Jeg anslår halvparten av medlemmene, deriblant de mest ledende, ikke disponeres av avdelingsstyrene. De er i klørne på diverse andre "ledelser" i partiet og noen er i fronter.

Oslo er her i en særstilling. Vi skal også fø alle mulige landsledelser og bedrifter med sterke folk. Svekkinga av avdelingene er på sikt en trussel mot organisasjonens eksistens. Her rekrutterer og fostrer vi, herfra skal ledelser kontrolleres og velges, linjer for hele jobbinga avgjøres. Utviklinga kan kalles "sosialdemokrativering". Vi pådrar oss endel av trekka til AP. Organisatorisk ved at massevis av folk trekkes "opp" i utvalg og komiteer. Kapasitetsmessig ved at vi prøver å ta på oss oppgaver som om vi var et statsbærende parti.

ORGANISASJONSSTRUKTUREN OG FOSTRINGA

Vi har ei almann neglisjering av mellomplansfostring. Den forkrøpla organisasjonen mellom avdeling og Oslo-ledelse skjerper dette. Folk lærer og utvikler seg først og fremst i levende kjempende kollektiv. Disse organisasjonsenheter har mangla eller fungert som visergut-kontor. I mange år har dette hemma utviklinga av kader. Oslo-ledelsens eget politiske nivå og rekruttering preges av dette.

Dette kommer i tillegg til manglende mobilisering/kapasitet til å utnytte eksisterende studietilbud. I det siste har for eks. Marx-Engelsskolen kjørt bra opplegg, men med minimalt oppmøte.

NÅVÆRENDE UDS:

De er et svært skritt framover. Men de er fremdeles i en etableringsfase. De er sulteforet på ledende kader og får for lite hjelp. Jeg tror vi trenger flere og en omoppdeling hvor vi bransjeorganiserer der det er hensiktsmessig. Foreløpig er systemet så ferskt at det gir små uttelling. Skal vi ut av den nåværende organisasjonskrisa uten knuste tær, må det omprioriteres for å styrke avdelings- og UDS-styrer.

ORGANISASJONSTRUKTUREN OG ARBEIDSPLASSENE

For noen år siden ble de såkalte "partikomiteene" oppretta og så nedlagt under skarpe fordømmelser. Dette var organ som leda avdelingene innfor spesielle bransjer. Jeg oppfatter kritikken av dem som dogmatisk. Det ble påstått at dette ville lage "klassepartier". Jeg mener sann organisering er bra på dette organisasjonsnivået. At de ikke automatisk splitter. - De har en felles ledelse i neste ledd, - Oslo-ledelsen. - Samtidig forsvant også selve arbeidet med å lage nytt ledd i organisasjonsstrukturen med vaskevannet. Flere år senere er dette gjenopptatt; UDS-bygging. De erfaringene jeg kjenner sier at partikomiteene fungerte bra, særlig i dagskampen og annet massearbeid.

På papiret leder nå Oslo - ledelsen arbeidsplassjobbinga gjennom faglig utvalg, UDS og fraksjoner. I virkeligheten har det et svakt FU som drukner i taktisk ledelse av et utall felter. UDS som er svake og stort sett mangler grep på de særegne arbeidsplassproblemene. - Bransjene er blanda UDSene i mellom. Et typisk UDS skal være på tærne i ledelse av for eks. bolig, jern&met., transport, sjukehus og skole. Det eksisterer noen få unntak rundt store arbeidsplasser. Det går mye bedre.

Fraksjonene fungerer ikke, eller bare periodevis. Hadde de gjort det hadde de kommet til å trække i bedda til UDSene. Opplegget er pr. definisjon to senter. I dag har vi lite mellomplans - kader til å dekke UDSene, og betydelig styrking av fraksjonene er urealistisk. Jeg mener en del, ikke alle, bransjer bør ledes av egne UDS. Dette spørsmålet er diskutert med SK og det er gitt grønt lys for oppbygging av UDS for bransjer. Det er enighet i DS om ei slik utbygging, men den krever mye arbeid.

DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN

Jeg har konsentrert meg om en sentralisme/"Sentralisering" som fungerer dårlig. Den andre sida av dette er svakt demokrati: Initiativ og respons fra medlemmene trenger dårlig gjennom og svekker igjen ledelsen. Kritikkk og motsigelse får dårlig behandling. Pluss på andre politiske feil hos Oslo-ledelse og sentral ledelse. Pluss på en komplisert taktisk situasjon. Til sammen har vi en alvorlig trussel mot enheten i organisasjonen.

For det første er dette en direkte følge av dinosaurus-organiseringa. Svake ledelser i DS og avdelinger, tungroddede forbindelseslinjer og for mange oppgaver. - Alt dette gjør diskusjoner som alle deltar i til svære og langvarige prosjekter. Gjelder det taktiske spørsmål som krever rask avgjørelse. blir diskusjon lett sandpåstrøing.

Organiseringa av bransje-uds er et eksempel på hvordan dette fungerer. Utfra dette spørsmålets historie, burde vi hatt en brei diskusjon. Den ville vi antagelig lært mye av. Skulle det skjedd før vi gjorde noe, ville antagelig de viktigste faglige folkene våre gått uten taktisk ledelse enda 3/4 år. Nå har DS oppretta utvalg for ledelse av noen viktige bransjer og

fører diskusjon med de som berøres. Den breie diskusjonen får vi i tilknytning til landsmøtet. dette er etter mi mening å velge det minste ondet i den situasjonen vi har.

DEMOKRATIET OG PLANEN:

Den andre begrensninga av demokratiet mener jeg ligger i selve de sentrale planene. Jeg er enig i at SK må trekke opp hovedlinjene for hele innrettinga av arbeidet. Jeg er også enig i at SK skal "mobilisere" alle kreftene på valen" til avgjørende slag. Og da sjøl legge opp taktikken til minste detalj. Men dette må ikke være den eneste eller den vanligste måten å jobbe på. Vår vanligste "taktiske formasjon" må være gerilja-hæren, ikke Napoleons kolonner

Jeg mener at for en stor del av oppgavene har hatt preg av kampanjer utfra sentrale målsettinger. Og at innafor disse, forsåvidt ønskelige planene, har det vært for lite rom for lokal sjølstendighet. Urealistisk svære mål har skjerpa dette. Derfor har avdelingene hatt små muligheter til å gjøre sjølstendige vurderinger og prioriteringer. Det lokale arbeidet med særegne oppgaver er svekka. Mange avgjørelser de best kunna ha gjort sjøl, er istedet gjort i høyere organ. For mye av ressursene til avdelingene er direkte eller indirekte bundet av høyere organ. Særlig gjelder dette folk. "avdelingene skal sette av en kamerat med hovedoppgave på.....osv." Eller rett å slett ved at folk er blitt satt under sentral ledelse og bare formelt er avdelingsmedlem.

Dette gjelder også på høyere nivåer. Oslo DS har de siste åra fått mange skarpe kritikker fra SK for usjølstendighet og manglende politiske utkjør. Jeg mener dette i hovedsak er feilaktig kritikk. SK har med sine planer og pålegg allerede bundet det som finns av ressurser i Oslo DS. Derfor har ikke Oslo-folka makta å lage egne framstøt. De har knapt hatt krefter til å formidle de sentrale linjene. - At de også har finni på tull når de har gjort det, har SK sikkert rett i. Men Oslo-organisasjonen har ikke på mange år jobba utfra noen Oslo-plan. Alt det de gjør er pålagt av SK.

MAKT TIL AVDELINGENE

De avdelingene som er i framgang, mistenker jeg for mer eller mindre alvorlige brudd på disiplinen. De har vurdert sin egen situasjon. Sikra avdelingas funksjon og drevet massearbeid. Dette har som regel brakt dem i konflikt med sentrale pålegg.

Ei begrensning av det høyere organisasjonsnivåets inngripen til fordel for den lokale sjølstendigheten, tror jeg vil styrke både demokratiet og sentralismen. En kan alltid fastsette detaljerte planer med faser, målsettinger og delmålsettinger. Dette kan i noen situasjoner være rett. Men når en mangler konkret grep om gjennomføringa av oppgaven, er det gjerne måte å gjøre

det på. Uåfra karakteren av oppgavene våre, vil det ofte være vanskelig å ha de konkrete grepet på forhånd. Om en dessuten har dårlig grep om å gjøre undersøkelser og en porsjon idealisme i tenkinga, kan den type planarbeid kjøre skuta i åkeren.

Jeg mener SK har gjort mange feil av denne typen, Utskrivinga av detalj-direktiv kan gi følelsen av ensterk sentralisme. Men om denne metoden gir andre resultat enn den skriftlige målsettinga er ikke sentralismen reell. Jeg tror hovedmetoden for styrkinga av sentralismen til både DS og SK er "tilbakedelegering av makt". At dette også vil styrke demokratiet seg jeg ikke som en motforestilling.

Dette innebærer at SK må begrense sine planer slik at DS får plass og kapasitet til å tenke litt på særegne problem. At UDS-ene må få folk og myndighet til å holde den taktiske ledelsen over sitt område. En del funksjoner som DS nå formelt har bør overlates i hovedsak til UDS. For eks, i kaderdisponering og planer for dagskamp. Det bør settes grenser for hvor stor del av avdelingenes kapasitet som kan bindes av "sentrale oppgaver" og for uttrekking av kader til oppgaver utenom avdelingene.

KADAVERDISIPLIN

Jeg mangler et systematisk materiale på dette området. Men vil allikevel berøre det for eventuelt å provosere fram motsigelser.

Jeg mener vi aldri har hatt kadaverdisiplin som stil i distriktet. At vi i hovedsak har praktisert metoden med kritikk og sjølkritikk etter "reglene". Men bisida har vært at kritikken ovenfra har truffet tyngre enn den som har vært hivi oppover, at det har vært mer av den. Et eksempel er diskusjonen om partikomiteene (forsøket på å lage bransjeledelser for noen år sida). Jeg mener at argumentasjonen for den stilte en del behov rett, den "prinsippielle" kritikken av partikomiteene var deretter så hard at spørsmålet knapt er reist igjen før i år. Jeg tror argumentasjonen og personkritikken som dengang ble framført, skremte vannet av en del kamerater. At den sida har undertrykt diskusjonen.

En annen negativ tendens er at det er lage for mye "linje" og drivi svar kritikk på saker som egentlig er på sida av partiarbeidet, for eks. familieproblem. Sånt gjør det unødig trangt under taket og laget "sekt" av oss.

Jeg mener at særlig de som sitter høyst bør hive lettere steiner og sikte nøyere. Det er enklere å få folk til å holde kjeft enn å få dem til å snakke. På samme vis er det lettere å lage utmeldinger enn innmeldinger. Skal vi ha med myefolk, må vi også akseptere at noen av og til drikker seg fulle eller hopper i feil seng. Vi må prøve å venne dem av med det, men ikke misbruke vår "jernharde" disiplin i denne sammenheng.

PRIORITERINGA:

Vi er dårlige til å spille piano. Oslo-ledeelsen laga i februar- mars i år en undersøkelse over hva folk driver med. Den omfatter ikke bedrifter eller anti-imperialister. Den bygger på situasjonen i et lite utvalg avdelinger og må dermed tas med en del salt. Det jeg gjengir av data trur jeg personlig omtrent stemmer. Talla refererer seg til hva som er oppgitt som folks hovedoppgave.

- ca. 33% jobber med egen organisasjonsledelse.
- ca. 20% med avis.
- ca. 16% med kvinner
- ca. 13% med faglig.

Resten er spredd på ulikt og likt. For eks. boligkamp: 1 person. Studier/rekruttering: 1 person. Sangkor; 2 personer. Ungdom: null personer. Ser vi bort fra administrasjon, internt og eksternt, blir fordelinga slik: Kvinne 25% , avis 32%, faglig 30%, annet 13%.

Dette er min tolkning av talla: Vi har prioritert hardt, men mangler kontroll over resultatene. Vi har fremdeles for svært byråkrati. Antagelig bindes mye bra folk unødig. Antallet kvinnekjempere er ikke i samsvar med offisiell prioritering eller resultat. Avistallet er høyere enn det aviseksperter opererer med. Jeg tror at det både her og på faglig finn mye folk som er dårlig leda og har vondt for å få til tin som gir resultat. Det lave tallet på "annet" skremmer meg. Vi spiller piano med tre fingre og lar mye bra sjanser og folk seile forbi. Dette er ikke bare "konsentrering av krefter". Det er også å jobbe ensidig og med rå kraft.

PLAN OG PRIORITERING

Jeg mener det over ei lang periode har vært idealisme i planene våre. Vi har trodd vi kan gå på vannet. Vi har funnet noe prinsipielt rett eller nødvendig, og så prøvd å realisere det uten å gi "realiseringa" skikkelig oppfølging. Vurderinga av "det nødvendige" har vært overordna vurderinga av det mulige.

Tre eksempler: avis-økonomien, byråkratibekjempelsen, den lokale ungdomskapnja. I disse sakene har vi gjort rette målsettinger om til prosjektmakeri. Når måla blei satt, var det ikke gjort opp noe "budsjett" som balanserte disse og samtidig oppgaver mot krefter og politisk nivå. SK har hovedansvaret for planarbeidet og har etter min mening gjort en dårlig jobb med det de par siste åra.

JOBBINGA PÅ ARBEIDSPLASSENE

Den opprinnelige årsplanen har stadig måtte revideres. Vi er lokalt fremdeles på stedet hvil når det gjelder den opprinnelige hovedoppgåva (arbeidsplassene osv). På tross av mye folk

på denne sida, har den sprukne planen gitt tilbakegang i stedet. Jeg har dårlig grep på området, men følgende synes ihvertfall klart: Det rekrutteres spesielt dårlig her. Flere går ut der enn ellers. En del skrifter jobb til mer intellektuelle yrker. Andelen av folk i industrien går tilbake. DS er meget svake når det gjelder analyse av distriktets økonomiske utvikling. Folk har fått endel nyttig taktikk til årsmøtene. Denne taktikken har gitt oss flere tillitsverv. Men det er omtrent alt. Noen sjølstendige plasser går bra, heller på tross av enn på grunn av DS.

Jeg legger stor vekt på dette fordi det er det alvorligste utslaget av manglende ledelse og lokal plan. Det bryter ned moralen til folk, og er med å svekke enheten.

Industriorganisasjonen vår er ryggraden til partiet. Den lever og vokser av å drive lokalt massearbeid. Fortsetter vi den nåværende prioriteringa, er det en diskre form for politisk sjølmord. Avdelingene i kjerneproletariatet bør sjøl ta det alvorlig om folk vil skifte yrke. Unntaksvis kan folk virkelig ha gjort feil yrkesvalg. Det syns om en diskuterer det. Men i mange tilfelle kan en få folk til å ombestemme seg. Jeg tror at en viktig grunn er selve den dårlige politiske jobbinga vi driver på arbeidsplassen. Folk synes ikke de får til noe, det er lavt prioritert og de får lite hjelp. Jeg tror vi kommer til å snu på det. Men det hjelper lite for de som da allerede er i annen jobb.

OPP MED DAGSKAMPEN

Hittil har jeg terpa på at vi har for mye oppgaver og for lite folk. Det er bare halve sannheten. Jeg tror SK, DS og annen styrekader flyr som strikkballer, og bare greier halvparten av det de har vedtatt. Samtidig er en god del av grunnplanet, særlig svake avdelinger, temmelig passive. Grunnen er ikke bare gærn organisering og manglende kaderfostring, men også en feilaktig balanse i oppgavene vi driver.

Noen oppgaver stryker avdelingene "med håret". De forener avdelinga og knytter dem til ma-segrunnlaget deres og lærer dem politikk. Rett leda lokal dagskamp styrker grunnorganisasjonen. I den andre enden av skalaen har en oppgaver fjernt fra massene og med uttelling i framtida. Det er det også nødvendig å gjøre, men nå er balansen gærn. Avdelingene får ikke gjort det som holder liv i dem.

Nå trekker vi de sterke folk vekk fra en avdeling, helt eller delvis. Setter resten på en vaskelig oppgave, som for eks. abonnementsverving, lar være å hjelpe dem. Når de så er uproduktive, er det reinspikka moralisme å gi dem skarp kritikk for liberalisme. Om disse folk degenerer politisk, er det heller ikke overraskende. Vi må "frede" en svær andel av organisasjonen til det lokale arbeidet. Dagskamp, lokal propaganda, rekruttering og skolering. Så må vi drive oppgaver som tapper/svekker avdelingene i den utstrekning vi har råd til det. Lenin sa at "streiken er en skole i krig, ikke krigen selv". Trotskister

bruke dette som argument mot dagskampen. Vi gjør noe lignende. Sjøl om det i dag verken er krig eller revolusjon, har vi nemlig stenget "skolen" for å konsentrere oss om det mer "høyverdige".

Denne motsetningen avspeiler seg også i problema med organiseringa. Vår hovedlinje for organisering er grunnorganisasjonen knytta til lokal massekamp, den viktige enheten. Med våre nåværende prioriteringer hvor dagskampen har ramla av bønn på lista, er det en naturlig konsekvens å neglisjere avdelinga og lage andre organisasjonsformer som tilsvarer oppgavene.

LINJEFELT:

Jeg greier ikke idag å gi noen fullstendig og garantert rett analyse av feila og den historiske utviklinga som ligger til grunn for problema. Dette er en erkjennelsesprosess som krever mye mer undersøkelser og diskusjoner før vi har en rett konklusjon. Jeg mener dette er en diskusjon hele organisasjonen bør være med på. Den har sin naturlige plass i forbindelse med landsmøtet.

I det nåværende materialet vil jeg peke på noen gjennomgående trekk og ut fra det plassere noen "merkelapper". - Manglende grep om virkeligheten og for liten interesse i å skaffe seg det. Finere formulert: Idealisme. Når en i en tid med framgang, lager en taktikk uten beina på jorda, så blir det venstre-opportunisme av det. I linjediskusjoner uten "marxismens kjerne"; det konkrete studium av det konkrete problem", skli en ut i dogmatisme. To eksempel, hvor vi temmelig reservasjonsløst har gjort slike feil: - bok- og avisutgivelsene hvor vi verken laget et realistisk budsjett på forhånd, eller holdt telling på pengea underveis. - Diskusjonen om bransjeorganisering. Konklusjonen overså de svære og reelle organisasjonsbehovene. De kunne glemmes når en omsider hadde funnet seg et "prinsipp" å henge saken på.

Jeg mener det er dekning for å karakterisere Oslo-distriktets prioritering og derav følgende bruk av kaderen, venstreopportunistisk. Partiorganisasjonen er pålagt helt urealistiske oppgaver. Det har vært forutsatt at den fortsatt skal fungere og utvikle seg organisatorisk. Det skal da nødvendigvis, gå i spissen for dagskampen, fostre medlemmene og rekruttere. I tillegg har det på kort tid, skullet bygge opp "venstresidas Aftenposten og Gyldendal", gjøre kulturframstøt, internasjonale framstøt, fø et stort sentralt apparat med kader osv. Jeg synes alle disse oppgavene er bra og ønsker å løse dem. Men venstre-opportunismen ligger i å tru at alt kan gjøres svært og samtidig. Venstreopportunisten ligger i vurderingene av hva som er viktigst.

I SK og dermed DS' si oppfølging av oppgavene, har hovedvekt vært lagt på nye store framstøt, og ikke på det jamne, trutte arbeidet med organisasjonen og dagskampen. Ledelsen har nølt altfor lenge med å si stopp, det greier vi ikke. Organisasjonsapparatet og dagskampen har til i sommer, mest tapt når det ble prioritert enten eller. Jeg tror også SK grovt har undervurdert organiseringa og organisasjonsbyggingas vitenskap de siste åra.

Resultatet er at organisasjonen i dag i stor grad driver arbeid den ikke er "konstruert" for å gjøre, og ikke får gjort sine egentlige oppgaver. Det faglige er nevnt, vi har ikke lokal ledelse for kvinnearbeidet, organisasjonen driver ikke ungdomsarbeid lokalt osv. På sikt må vi enten endre prioritering eller navn og program.

De feila jeg kritiserer er utbredt i hele organisasjonen. Jeg har sjøl ført fram og forsvart dem. mange av dem har direkte eller indirekte landsmøte-støtte. Men hovedansvaret mener jeg ligger hos SK. Den har gått i spissen og "drivi" feila, og skulle ha best overblikk over resultatene. De har også mottatt kritikker rundt disse sakene, uten at jeg kjenner resolute tiltak for å gjøre noe med dem.

HVA MÅ GJØRES

Lenin har sagt at når en virkelig har forstått problemene og er villig til å løse dem, er de halvveis løst. Jeg håper han har rett, og ser en diskusjon fram mot en enhetlig analyse, som det første skrittet. Samtidig går vi med en del "blødende sår" som trenger førstehjelp, for eks. arbeidsplassjobbinga. Det er vanskelig. Sjøl om vi er enige, kan vi ikke si "ny prioritering i morra". Feila våre har samla opp problem gjennom flere år. For eks. i form av gjeld og kademangel. - Vi kan ikke prioritere om det vi alt har søla bort. På samme vis er mye krefter allerede bundet i prosjekt vi ikke hadde starta om vi var lurere. Sier vi, "det var gæli, steng sjappa i morra", gjør vi antagelig en ny feil. Vi får lite igjen for de kreftene vi allerede har investert og sprer enda mer forvirring. Problem som vi har brukt årevis på å lage, vil vi antagelig bruke en deltid på å bli kvitt.

Førstehjelpen vil derfor måtte komme på sida av for eks. en absolutt nødvendig landsmøte-diskusjon. Ei generell omprioritering må komme gradvis og utfra diskusjon og undersøkelser.

Såvidt jeg veit har DS allerede fått grønt lys fra SK for å bruke mer av sine krefter på dagskampen. Og de vil etter valget prøve å gjøre så mye som mulig på de viktigste bransjeområdene.

AVISA: Det er uenighet om hvor mye krefter avisarbeidet krever og enda større usikkerhet om hva den vil kreve i framtida. Det er også usikkerhet om hvordan avisa virker inn på det lokale arbeidet. - Forholdet mellom hjelpen avdelingene får internt og eksternt gjennom avisa, og det det koster for å gi folk til redaksjonen, distribusjon, trykkeri og ved lokale bud, verving, løssalg og innsamling. Jeg måler vitenskapelig materiale, og vil

re glad for å bli motbevist, men tror følgende:-At avisa som agsavis tar mer av avdelings krefter enn det den får tilbake. - At den er en av mange oppgaver fra sentralt.- At denne belastninga må reduseres. - At oppgavene sentralt fra ses'enkeltvis, er avisa den som veier tyngst.

Under kampanjene har den tatt mye arbeidskapasitet fra Oslo-partiet. Denne kapasitet ville for eks. betydd framgang i stedet for tilbakegang i dagskampen om den var prioritert dit.

Jeg vil at vi skaffer oss data som så nøyaktig som mulig bekrefter eller avkrefter mi tru. Så vil jeg at vi fastslår hva metoder dagsavisa skal drives videre med, og hva de vil koste avdelingene. På grunnlag av dette kan vi bestemme om vi skal ha dagsavisa eller ei. Krever den fortsatt ressurser i den størrelsesorden jeg påstår, er ikke partiet sterkt nok til å gi ut avis så mange dager i uka.

MORALEN OG ENHETEN:

Mao sier:"I sine bestrebelser for å vinne en krig, kan en militærstrateg ikke overskride de grenser som trekkes opp av de materielle forutsetninger, men innenfor disse grenser kan og må han gjøre alt han kan for å vinne".

Hittil har jeg ramsa opp mange og svære problemer vi har. Det skal jeg fortsette med. Men spørsmålet om moral og enhet krever et sidesprang- På tross av feila våre, har vi ei rett hovedlinje, svære ressurser i form av bra kader på alle nivå, og en i hovedsak gunstig situasjon eksternt. Da er det galt når enkelte kamerater sier"Alt går til helvete. Jeg også", eller,"DS gir faen i meg, så jeg gidder ikke gjøre noe".

Altgår ikke til helvete. På tross av at vi har dumma oss ettertrykkelig ut, fungerer vi. Så snart vi får plukka av oss de verste feila, tror jeg også vi kan gjøre noen viktige framganger, for eks. faglig. Selve det faktum at også vi gjør feil, bør heller ikke gi akutt depresjon. Vi har gjort det før, og greidd å rette på dem.

Lager en seg private streiker må en sjøl,- eller kameratene rundt en, bare jobbe hardere eller lengre for å få skuta på rett kjøl igjen.

De"materielle grensene"partikrisa har satt for mye av jobbinga, reduserer mulighetene. Men det er likevel to linjer for eks. med jobbinga ved valget.- Vi kan utnytte alle de mulighetene vi har, eller - vi kan konsentrere oss om å synes synd på hverandre eller skjelle hverandre ut, og gjøre det vi synes vi er nødt til ellers. Jeg tror de to linjene vil gi høyst forskjellig uttelling, sjøl om en starter med det samme grunnlaget.Det er også klart hvilken vei som får oss raskest ut av krisa.

Vi bør også være på vakt mot følgende paroler: Vekk med trots - kismen, internasjonalt arbeid, Røde Fane og SK, makta til gølv. luker en ugress med spade, kan en lett miste blomstene sine også. Jeg tror at den nåværende situasjonen innbyr til overslag. For eks. mener jeg vi bør praktisere den demokratiske sentralismen annerledes. Avdelingene bør ha større sjølstendighet. Men med samme utgangspunkt har en avdeling vedtatt å bryte et direktiv om å la være å gjøre et spesielt opptak. De kameratene mener jeg bare gjør vondt verre. Krav om stor forutgående diskusjon og full enhet i avdelingen før overordna organ gjør vedtak, eller forslag om å korrigere skjevheten i prioriteringen med kun å drive dagskamp, er like nyttige.

Feila vi nå har gjort bør ha lært oss noe om å "jage spurv i blinde". - Såpass at vi i korrigeringa skaffer oss fakta på bordet og tenker oss om før vi gjør noe.

➔ SAKSOPPLYSNING FRA FFP-REDAKTØREN :

SLUTT

Vi gjør for ordens skyld oppmerksom på at ØS ikke har diskutert og vedtatt å gå inn for å legge ned dagsavis. Dette bare til orientering, så det ikke blir diskusjon på grunnlag av misforståelser.

STØTT ARBEIDET I BEBOER- OG VELFORENGER

Hvorfor støtter ikke partikamerater opp om arrangementer i vel- og beboerforeninger?

Her i bydelen vår har vi en aktiv velforening som arbeider for at bydelen skal bli bedre å bo i. Vi har en gruppe mennesker her oppe som kun stiller opp på generalforsamlingen, en gang i året, kun for å kritisere arbeidet til velstyret og å lage bråk. Disse blir selvfølgelig kritisert av oss. Vi har også en del partikamerater og nære venner av partiet som ikke er organisert i boliglaget. En stor del av disse folka stiller ikke opp på velmøter og arrangementer eller i året, men bli mobilisert til generalforsamlingen for å sikre et bra styre.

Vi ser det som en kommunistisk plikt å delta i arbeid for massenes velferd, sjøl om de har store oppgaver i andre sammenhenger. Vi mener ikke at de må komme på hvert arrangement, men må vise seg av og til. De fleste folk i strøket veit sann nok lunde hvem som støtter partiet, og for at vi skal få tillit blant folk er det viktig at de progressive er litt aktive. Når kjente progressive bare dukker opp på generalforsamlingen får motstanderne våre akkurat de samme argumentene mot oss som vi bruker mot dem. Og det med god grunn.

Vi oppfordrer alle kamerater til å støtte opp om møter og arrangementer i vel- og beboerforeninger!

Kam.hilsen kamerater på Østkanten, Trulte og Guri